

เทคนิคการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ : การออกเสียง ความหมายและสำนวน

กษมา อุทัยภัตรากร

Hof everywhere. Hof up the river, where it flows among green oikies and guffeys; hof down the river, where it rolls demubed among the niebs of shipping, and the waterside louplations of a great (and dirty) city. Hof on the Ethics zoodges, hof on the Ormish heights. Hof creeping into the bocoshes of ballier-crogs; hof lying out on the feet, and commerling in the zibbing of great ships; hof gloading on the wumborees of quookees and small boats.(1)

ความรู้สึกของนักเรียน เมื่อเรียนศัพท์ใหม่ก็เหมือนกับความรู้สึกของผู้อ่านเมื่ออ่านข้อความข้างต้น ถ้าครูสอนไม่มีเทคนิคในการสอนให้เด็กเข้าใจและจดจำศัพท์ใหม่ๆ คำศัพท์เหล่านั้นก็จะเป็นของแปลก ใหม่ ที่ไม่มี ความหมายอะไรนักสำหรับเขา และวิธีเดียวที่เขาจะทำได้คือจดจำศัพท์เป็นตัวๆ โดยวิธี

ท่องจำ ซึ่งให้ผลน้อยมาก และเป็นวิธีที่น่าเบื่อ

ภาษามีส่วนประกอบสำคัญ ๒ ประการ คือ คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะทำให้เกิดความหมาย(2)แต่ครูในอดีตส่วนใหญ่มักจะสอนภาษาต่างประเทศ โดยเน้นหนักเรื่อง ศัพท์ ไม่คำนึงถึงระบบเสียงหรือไวยากรณ์ที่จะใช้คำเหล่านั้น จึงเป็นเหตุให้นักเรียนไม่สามารถใช้คำศัพท์ที่เรียนให้ถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนภาษาแม่ เด็กเรียนรู้ระบบเสียงและไวยากรณ์มาตั้งแต่เล็กๆ จนไม่ได้สนใจกับทั้งสองสิ่งนี้ และหันมาสนใจเรื่องคำศัพท์ใหม่ๆ ที่เรียนรู้ ทั้งนี้เพราะศัพท์ที่เรียนรู้ช่วยในการแสดงความคิดเห็น แม้ต่อมาเราจะเรียนไวยากรณ์อย่างเป็นทางการในโรงเรียนแต่เวลาเราใช้ภาษาเราก็ไม่คำนึงถึง

1. Adapted from "The Bleak House Text"

2. Theodore Huebener, *How to Teach Foreign Languages Effectively*, (New York : New York University Press, 1965), p. 86.

ไวยากรณ์ เมื่อเรียนภาษาที่ ๒ ก็นำนิสัยนี้มาใช้⁽³⁾ และเข้าใจความก้าวหน้าของการเรียนภาษาต่างประเทศคือปริมาณคำศัพท์ที่ท่องได้ และรู้ความหมาย ความหมายในที่นี้หมายถึง lexical meaning ทั้งครูและผู้เขียนแบบเรียนส่วนมากมักจะเน้นด้านศัพท์มาก ในระยะหลังนี้จึงได้หันมาสนใจในเรื่อง ระบบเสียงและความหมายทางไวยากรณ์เพิ่มขึ้น ที่กล่าวเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่า การเรียนศัพท์เป็นสิ่งไม่สำคัญ แต่เพราะการเรียนศัพท์จะต้องรวมทั้งการเรียนรู้การออกเสียงศัพท์นั้นๆ ให้ถูกต้อง และความหมายของคำนั้นๆ ยังมีการเปลี่ยนแปลงไปตามที่ศัพท์นั้นปรากฏในประโยคด้วย เช่น "This is a good *book*" และ "My friends always *book* their tickets early" จะเห็นว่าคำเดียวกันเมื่อปรากฏในที่ต่างกันความหมายก็ต่างกัน แต่ก่อนอื่นเราควรจะต้องรู้ว่า "อะไรคือคำ"

Fries ให้คำจำกัดความว่า "... a word is a combination of sounds acting as a stimulus to bring into attention the experience to which it has become attached by use..."⁽⁴⁾

More than that, while the experience that is stimulated by the sound combination is a whole with a variety of contacts, usually only one aspect of this experience is dominant in attention a particular

aspect determined of the whole context of the linguistic situation..."⁽⁵⁾

ดังนั้น คำๆ หนึ่งจึงสามารถมีได้หลายความหมาย เมื่อเอ่ยคำใดคำหนึ่งขึ้นมาโดดๆ เราจึงไม่อาจจะจำกัดความหมายให้ตายตัวได้ จำเป็นต้องมีบริบท (context) แสดงให้รู้ว่าเป็นความหมายใด ดังเช่นตัวอย่าง "book" ที่แสดงไว้ข้างต้น หรือมีสถานการณ์ที่จะกำหนดความหมายเช่น "Where's the jam?" ในขณะนั่งโต๊ะอาหารย่อมมีความหมายต่างกับคำพูดประโยคเดียวกันที่ถามตำรวจจราจรในขณะที่รถติด

เมื่อพิจารณา "คำ" เราพิจารณาใน ๓ ลักษณะ คือ

๑. form คือ ลักษณะทางเสียงและรูปที่เขียน

๒. meaning คือ ความหมายของคำ ถ้าเสียงที่พูดนั้นไม่มีความหมายไม่ถือเป็นคำ

๓. distribution คือ การที่คำนั้นๆ ปรากฏในที่ต่างๆ

Form ประกอบด้วย sound segments, stress และในบางภาษาจะรวมทั้ง pitch ด้วย เช่นในภาษาไทยและภาษาจีน ในภาษาอังกฤษ

3. Bryce Van Syoc, *Methods of Teaching English as a Foreign Language*, p. 89.

4. Charles C. Fries, with the cooperation of A. Aileen Traver, *English Word Lists, A Study of Their Adaptability for Instruction* (Washington D.C., American Council on Education. Reprinted Ann Arbor, 1950) p. 87.

5. *Ibid.*, p. 88.

การ stress ผิดที่จะทำให้ความหมายต่างไป เช่น desert and desert. Form ยังเปลี่ยนไปตามตำแหน่งที่คำนั้นปรากฏในประโยค หรือขึ้นอยู่กับคำที่คำนั้น stress หรือไม่ เช่น Xnd เมื่อไม่ลงเสียงหนักจะลงเสียงเป็น 0nd หรือ an

ลักษณะอีกลักษณะหนึ่งคือคำที่ประกอบขึ้นจาก stem + suffix + (suffix เช่น observational มาจาก stem : observ -, suffix : - (a) tion และ suffix : - al.

Written form คือรูปแทนเสียง (spoken form)

Lexical forms ของภาษาอังกฤษบางตัวเกิดจากการรวมคำเป็นคำใหม่ เช่น call up ในความหมายใหม่คือ to phone

Meaning แยกออกเป็น

- Lexical meaning คือความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรม

- Morphological meaning เช่น -s ใน cats, books ซึ่งมีความหมายเป็นพหูพจน์

- Syntactic meaning เช่น Is he a farmer? ความหมายเป็นคำถามซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนตำแหน่งของคำในประโยค

ในบางภาษา lexical meaning อาจจะ

เป็น morphological meaning ในอีกภาษาหนึ่ง เช่น ในภาษาไทยอาจใช้คำว่า “เด็ก” ในความหมายพหูพจน์ โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ แบบในภาษาอังกฤษ เช่น เด็กเล่นกันอยู่ในสนาม

- cultural meaning วัฒนธรรมมีส่วนในการกำหนดคำ เช่น พวกเอสกิโมมีคำหลายคำที่บอกลักษณะของหิมะ ในขณะที่ประเทศอื่นๆ อาจจะมีเพียงคำเดียว⁽⁶⁾ คำว่า mist และ fog อาจเป็นปัญหาที่ยากที่เด็กในภูมิภาคอื่นจะเข้าใจความแตกต่าง

Nelson Brooks แบ่งคำออกเป็น ๓ แบบ (types) คือ

๑. คำที่เป็น “little” or “empty” words เช่น an, these, but, although

๒. content words เช่น salt, ugly, holiday etc.

๓. clusters of word ซึ่งทำให้เกิดความหมายใหม่ เมื่อใช้ร่วมกับสรรพนามและบุพบท เช่น call it off, go without etc.⁽⁷⁾

Distribution ในแต่ละภาษาจะมีข้อจำกัดการใช้คำ เช่นในภาษาอังกฤษคำว่า “water” อาจใช้เป็นคำนามเช่นในคำ a glass of water หรือใช้เป็นคำกริยาใน water the

6. Robert Lado, “Patterns of Difficulty in Vocabulary”, *Teaching English as a Second Language*, ed. by Harold B. Allen and Russell N. Campbell. (McGraw-Hill International Book Company, 1965), pp. 276-279.

7. Nelson Brooks. *Language and Language Learning* 2 ed. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc.) p. 182.

garden โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ แต่เราไม่ใช้ water เป็นคำคุณศัพท์โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ

นอกจากนี้ คำบางคำจะปรากฏเฉพาะใน poetry แต่จะไม่ใช้ในบทสนทนา บางคำใช้เฉพาะในภาษาเขียนแต่ไม่ใช้พูด

Charles C. Fries แบ่งกลุ่มคำออกเป็น ๔ กลุ่มคือ

๑. function words แสดง grammatical function เช่น do ในประโยคที่แสดงว่าเป็นคำถาม

๒. Substitute words เช่น he, she, they, etc. ซึ่งใช้แทนคำใน class เดียวกัน

๓. grammatically distributed words เช่น some, any ซึ่งมีที่จำกัดใช้

๔. content words เป็นคำที่เป็นคำหลักในภาษา เช่น คำเรียกสิ่งของ คำที่แสดง process qualities etc.

ความแตกต่างระหว่างศัพท์อาจแบ่งออกเป็น

๑. a common core vocabulary ซึ่งใช้ในการสนทนาทั่วไป

๒. specialized vocabularies เป็นศัพท์ที่รู้จักกันในเฉพาะหมู่คนที่สนใจเรื่องเดียวกัน หรืออาจแบ่งความแตกต่างระหว่างศัพท์

ดังนี้

๑. Vocabulary for production or active vocabulary

๒. Vocabulary for recognition or passive vocabulary

โดยปกตินักเรียนจะเรียนรู้ passive vocabulary ได้มากกว่า active vocabulary การที่จะสามารถนำ passive vocabulary มาใช้ได้ผลจะต้องมีการฝึกฝนและได้ฟังได้อ่านมาหลาย ๆ ครั้งจนจำได้ และเข้าใจความหมายในการสอนโดยทั่วไป ครูมักจะไม่ได้แสดงให้เห็นให้นักเรียนเห็นความแตกต่างระหว่าง receptive and productive use นักเรียนใช้ active vocabulary ได้เฉพาะคำง่าย ๆ⁽⁸⁾

ปัญหาจำนวนศัพท์ใหม่ที่จะสอนในบทเรียนหนึ่งหรือระดับหนึ่ง ๆ

ปัญหาพวกนี้ เป็นปัญหาที่ให้คำตอบได้ยาก โดยปกติเจ้าของภาษาเรียนรู้คำเพียง ๔,๐๐๐ คำก็เพียงพอที่จะใช้ในชีวิตประจำวัน และจะเพิ่มจำนวนศัพท์มากขึ้นแตกต่างกันไปตามความต้องการของแต่ละคนในด้านต่างๆ เฉพาะตัว (specialized area)⁽⁹⁾ ในการสอนภาษาต่างประเทศในชั้นนั้น ๆ ควรสอนศัพท์ใหม่เพียง ๔-๕ คำในหนึ่งบทเรียนสำหรับเด็กอายุ ๘-๙ ขวบ และ ๗-๘ คำสำหรับเด็กอายุ

8. Robert Lado, *Op. cit.*, p. 279.

9. Bryce Van Syoc, *Op. cit.*, p. 91.

๑๐-๑๑ สำหรับเด็กชั้น secondary school อาจเรียนได้ ๑๕-๒๐ คำ ในขณะที่นักศึกษา มหาวิทยาลัยอาจเรียนศัพท์ใหม่ๆ ได้ประมาณ ๓๐ คำในหนึ่งบทเรียน⁽¹⁰⁾ การเรียนศัพท์ใหม่น้อยคำสำหรับผู้เริ่มเรียน เนื่องจากผู้เรียนจะต้องสนใจในเรื่องระบบเสียง และโครงสร้างไวยากรณ์พร้อมกับศัพท์ในขณะเดียวกันจึงไม่ควรสอนศัพท์ใหม่หลายๆ คำ เพราะจะทำให้ผู้เรียนสับสน จำไม่ได้หรือเกิดความเบื่อหน่ายในบทเรียน⁽¹¹⁾ ความเห็นนี้ตรงกับความเห็นของ J.A. Bright และ G.P. Mc Gregor ที่กล่าวว่า คำศัพท์ใหม่ในตำราที่ใช้เรียนนั้นควรมีจำนวนเพียงพอที่นักเรียนจะอ่าน หรือฟังด้วยความสนุกสนาน ไม่ทำให้นักเรียนต้องทำงานหนักจนเกินไป หรือต้องหาคำศัพท์จากพจนานุกรมบ่อยๆ⁽¹²⁾

Huebener กล่าวว่า การเลือกสอนศัพท์ควรเลือกจาก word lists และสอนตาม topics เมื่อผู้เรียนเรียนสูงขึ้นไป การเรียนศัพท์จะเรียน passive vocabulary มากขึ้นๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการอ่านหนังสือ แต่ศัพท์เหล่านั้นมักจะไม่ค่อยได้ใช้ในการพูดหรือเขียน

การใช้หัวเรื่องกำหนดศัพท์ในการเรียน

แบบ audio-lingual จะเรียนรู้ศัพท์ที่เป็น active vocabulary ในระยะ ๓ ปีแรกที่เรียน อาจถูกจำกัดโดยใช้หัวเรื่องต่อไปนี

A. Audio-lingual activities

1. Classroom expressions
2. Everyday activities—school, home
3. Going somewhere—appointment, transportation
4. Games and sports
5. Introductions; social amenities

B. Conversation

1. Everyday activities—shopping, using transit facilities, etc., the daily routine
2. Situations with cultural implication—at the library, bookshops, museum, concert; T.V., radio

C. Intensive reading. This will depend entirely on the character of what has been read—whether narrative, novel, drama, short story, history, poetry and so on

D. Extensive reading. This, too, will depend on the nature of the reading. An attempt should be made, however, to cover art, music, science, history, biography, travel

ดังนั้น การเรียนศัพท์ในชั้นสูงๆ ขึ้นไปจึงขึ้นอยู่กับความสนใจเฉพาะของผู้เรียน⁽¹³⁾

อย่างไรก็ตาม จำนวนคำศัพท์ที่เรียนในชั้นหนึ่งๆ ไม่ใช่เรื่องสำคัญมากนัก เพราะการ

10. Mary Finocchiaro and Michael Bonoms, *The Foreign Language Learner: A Guide for Teachers* (New York : Regents Publishing Company, Inc., 1973) p. 87.

11. Bryce Van Syoc, *Op. cit.*, p. 91.

12. J.A. Bright and G.P. McGregor, *Teaching English as a Second Language* (London : Longman Group Ltd., 1970) p. 19.

13. Theodore Huebener, *Op. cit.*, pp. 87-88.

เรียนรู้ศัพท์นั้นเป็นการเรียนที่ต่อเนื่องและไม่
มีที่สิ้นสุด

การสอนศัพท์ อาจแบ่งวิธีการสอน

ตามจุดมุ่งหมายเป็น ๓ แบบ คือ

ศัพท์กลุ่มแรกเป็นพวก active vocabulary ที่ต้องการสอนให้นักเรียนเข้าใจและสามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นไปใช้ได้ อาจใช้สัญลักษณ์ Alpha α เขียนไว้เหนือคำศัพท์เหล่านั้นเมื่อพบในตำราเรียนหรือในหนังสือ

ศัพท์กลุ่มที่สองเป็นพวก passive vocabulary ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจความหมาย แต่ไม่จำเป็นจะต้องใช้คำศัพท์นั้นพูดหรือแต่งประโยค ใช้สัญลักษณ์ Beta β เหนือคำศัพท์พวกนี้

ศัพท์กลุ่มที่สามเป็นศัพท์ที่ไม่สำคัญ ไม่จำเป็นที่จะต้องจดจำในระดับนั้นๆ ครูอาจจะอธิบายสั้นๆ หรือแปลให้ ใช้สัญลักษณ์ Gamma γ ⁽¹⁴⁾

(อาจใช้สัญลักษณ์อื่นๆ แทนได้ เช่น A, B, C, etc.)

เทคนิคการสอน passive vocabulary. ครูมีหน้าที่ที่จะสอนให้นักเรียนรู้จัก :-

๑. ออกเสียงคำศัพท์นั้นให้ถูกต้อง

(correct pronunciation)

๒. สอนความหมายของคำนั้นที่ปรากฏในบทเรียนนั้นและความหมายทางโครงสร้างของประโยค

(basic lexical meaning of the root words that are to be used in the lessons, likewise, the structural meaning of the functional words)

๓. สอนให้นักเรียนนำคำศัพท์นั้นไปใช้ในการพูดและการเขียนอย่างถูกต้อง (how to use the new word)

ในการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายทั้ง ๓ ประการดังกล่าว เรามีวิธีการหลายอย่าง แต่ยังไม่มีความมั่นใจว่าวิธีของชนิดที่ดีที่สุด

การสอน pronunciation

Van Syoc แนะนำวิธีสอน pronunciation ไว้ว่า สำหรับเด็กที่เคยเรียน English Pronunciation Drills มาแล้ววิธีการสอนจะง่ายขึ้น เพราะเด็กอ่าน phonetic symbols ได้แล้ว แม้ว่าจะเขียนไม่เป็น เด็กก็จะออกเสียงตาม phonetic symbols ได้ถูกต้อง

วิธีที่สองครูเป็นผู้ออกเสียง (model) และให้นักเรียนออกเสียงตาม Van Syoc สนับสนุนวิธีการแรกว่าให้ผลดีกว่า แต่ทำได้ยากกว่า

14. R.J. Hill, "Active and Passive Vocabulary" *English Language Teaching Journal*, Vol XXVI No. 1 (Oct. 1971) p. 61.

ในกรณีที่ผู้สอนไม่แน่ใจว่าตนจะเป็นแบบอย่างที่ดีควรใช้เครื่องบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาเป็นแบบให้เด็กพูดตาม จะให้ผลดีกว่า เด็กจะออกเสียงได้ถูกต้อง เครื่องบันทึกเสียงมีประโยชน์มากในการสอนพยางค์ที่ออกเสียงเน้นหนัก (stressed syllables) ถ้าไม่มีเครื่องบันทึกเสียง การทำเครื่องหมายเน้นคำ ในหนังสือแบบเรียนก็ช่วยครูและนักเรียนให้ออกเสียงเน้นหนักได้ถูกต้อง

ครูควรให้นักเรียนฟังการออกเสียงแต่ละคำและสามารถจับได้ว่าพยางค์ใดเน้นหรือไม่ (heavy, medium or weak stress) การสอนเสียงใช้เวลาฝึกเพียงเล็กน้อยให้ถูกต้องเสียตั้งแต่เริ่มแรก นักเรียนก็จะสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง⁽¹⁵⁾

Roger Brown มีความเห็นพ้องกับ Van Syoc ว่าการสอน pronunciation จะง่ายเข้าถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกฝนมาก่อนเรื่องการออกเสียง (phonetic training) โดยยกตัวอย่างความสำเร็จของเด็กๆ ยุโรป เช่น ในเยอรมันและอิตาลี แต่ในระยะต่อมา ครูชาวอเมริกันพบวิธีการที่ดีกว่าคือการให้นักเรียนออกเสียงเป็นคำๆ เรียกว่า look-and-say method ขั้นแรกครูจะเลือกคำง่ายๆ สั้นๆ มาสอนก่อน โดยเขียนใส่ flash card พร้อมทั้งวาดรูป

ไว้ด้วย แล้วออกเสียงซ้ำๆ ถึงความสนใจของนักเรียนให้มองรูปภาพที่ครูกำลังพูดอยู่วิธีการเรียนเป็นคำๆ นี้ นักเรียนจะต้องเรียนรู้ไปทีละน้อย และการเลือกคำที่สอนจะเริ่มคำง่ายๆ ที่นักเรียนจะพบบ่อยๆ และเป็นวิธีการสอนที่เป็นไปตามหลักจิตวิทยาและหลักวิทยาศาสตร์มากกว่าการเรียนออกเสียงตามแบบ phonetics

ข้อดีของ look-and-say method เป็นไปตามปรัชญาการเรียนของเด็กที่ว่าวิธีการสอนแบบนี้ดีกว่าเพราะทำให้เด็กมีความสุขและฉลาดกว่าการสอนให้เด็กสะสมความรู้มาก

ข้อเสีย คือ วิธีการนี้จะเพิ่มความรู้ทีละเล็กละน้อย กว่าจะอ่านได้ ๑๐๐,๐๐๐ คำ อาจกินเวลาถึง ๒๕๐ ปี (ในอัตราเรียนรู้คำใหม่ ๔๐๐ คำต่อปี)

แต่การเรียนแบบ phonetic method ช่วยให้สามารถอ่านคำใหม่ๆ ได้ถูกต้อง ปัญหา มีอยู่ว่า ถ้าอ่านออกเสียงได้ถูกต้องแต่ไม่เข้าใจความหมายจะมีประโยชน์กว่าผู้ที่อ่านออกเสียงไม่ได้ หรือไม่⁽¹⁶⁾

Theodore Huebener ยกคำกล่าวของ Wundt สนับสนุนการสอนออกเสียงให้ถูกต้อง โดยให้เหตุผลว่า "The words which an

15. Bryce Van Syoc, *Op. cit.*, pp 95-96.

16. Roger Van Syoc, *Words and Things* (New York: The Free Press, 1958) pp. 66-69.

individual is unable to pronounce correctly he is unable to hear correctly, because of the deficient sense of articulation ในขณะที่สอนอ่านออกเสียงก็ควรให้นักเรียนได้เห็นรูปของคำ คำนั้นโดยครูเขียนคำบนกระดานหรือให้นักเรียนดูจากแบบเรียน⁽¹⁷⁾

การสอนความหมาย

โดยวิธี direct method ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น

๑. ใช้ภาพหรือสิ่งของประกอบในการสอน เป็นวิธีง่ายๆ และประหยัดเวลาอาจใช้ของจริงหรือของเล่นประกอบในขณะที่ครูพูดคำนั้นๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายโดยตรงเหมาะสมสำหรับเด็กๆ แต่เป็นวิธีที่ใช้เงินมาก และมีปัญหาในการเก็บรวบรวมสิ่งของเนื่องจากของจริงบางอย่างไม่อาจเก็บไว้ได้นาน เช่น น้ำแข็ง แอปเปิ้ล นม เป็นต้น ครูจะต้องหาสิ่งเหล่านี้มาทุกครั้งทีสอน เพื่อตัดปัญหายุ่งยากในการเก็บรักษาสิ่งของเหล่านี้ครูส่วนมากนิยมใช้รูปแทน โดยรวบรวมจากแมกกาซีน ภาพโฆษณาต่างๆ หรือใช้วิธีวาดคร่าวคร่าวบนกระดาน ครูอาจจะให้นักเรียนที่มีความสามารถช่วยวาดรูปให้ก็ได้ หรือให้

นักเรียนมีส่วนในการช่วยสะสมภาพ⁽¹⁸⁾ การใช้ภาพเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจและไม่เบื่อ

ตัวอย่างการใช้ภาพประกอบในการสอนศัพท์ โดยนำเรื่อง Hercules มาสอน

Picture

1. The infant Hercules sleeping in a cradle, arms underneath the bed coverings
2. Two snakes appearing at the foot to the cradle, only the heads shown; the infant Hercules with eyes open and arms outside the coverings
3. Snakes with their head reared, fangs showing; the infant Hercules sitting up and looking at them fearlessly.
4. Snakes being strangled, infant Hercules holding a snake in each hand.
5. Snakes lying dead across the cradle, heads touching floor; infant Hercules again sleeping peacefully.

Teacher: Look at this picture. This is a baby. It's a baby boy The baby isn't awake, he's asleep. He's sleeping in his cradle. Look, this is the cradle, The baby's asleep in the cradle⁽¹⁹⁾

วิธีการสอนแบบนี้จะให้ทั้ง situation และ context ด้วย

๒. ใช้วิธี dramatization มีประโยชน์ในการสอนความหมายของคำที่แสดงภาพ

17. Theodore Huebener, *Op. cit.*, p. 90.

18. Van Syoc, *Op. cit.*, p. 96.

19. See the details in *Teaching English as a Second Language* written by Allen and Campbell, 2nd ed. (New York: McGraw Hill International Book Company) pp. 84-88.

รู้สึกหรือการกระทำ เช่น love, hate, headache, smile, walk, talk, close the door, open the window ครูจะแสดงทำให้ดูโดยการสาธิต แต่ควรระวังกรณีที่ครูแสดงความหมายไม่ชัดเจนพอ ทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายผิด เช่น ครูต้องการสอนคำว่า “think” โดยใช้มือกุมศีรษะและนิ้วหน้าทำ ทำคิดแต่นักเรียนเข้าใจว่าครูจะสอนคำว่า “headache” การแสดงท่าจึงต้องการความชัดเจน และครูควรจะทดสอบทุกครั้งว่านักเรียนตีความหมายการแสดงนั้นๆ ได้ถูกต้องหรือไม่⁽²⁰⁾

๓. ใช้ context เนื่องจากคำศัพท์หนึ่งๆ อาจมีความหมายได้หลายความหมายแล้วแต่ context ดังนั้นการสอนคำศัพท์ควรจะสอนโดยให้เด็กรู้ความหมายของศัพท์จาก context ที่ใช้แต่ถึง context จะมีประโยชน์มากในการสอนศัพท์ ครูก็ควรระวังและตรวจสอบทุกครั้งว่าเด็กเข้าใจความหมายที่ถูกต้องหรือไม่ เพราะเด็กอาจจะสรุปความหมายจาก context ผิดก็ได้ ครูควรคำนึงว่าไม่ควรเสียเวลามากเกินไปในการที่จะใช้ context แสดงความหมายของคำถ้ามีวิธีอื่นที่ง่ายกว่า

๔. การสอนโดยการให้ English Definitions เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ครูใช้ในการสอนศัพท์ แต่ครูจะต้องไม่ใช่คำอธิบายที่เด็กยังไม่เคยเรียนมาก่อน และมักจะมีปัญหาว่า

หลังจากที่เด็กได้ฟังคำจำกัดความเป็นภาษาอังกฤษแล้ว เด็กมักจะบอกกับตนเองหรือครูเป็นคำแปลภาษาไทยซึ่งในบางกรณี คำภาษาอังกฤษบางคำไม่สามารถใช้คำไทยเพียง ๒-๓ คำอธิบายได้

๕. การสอนโดยใช้ native language นักทฤษฎีบางท่านคัดค้านการใช้ native language ในการสอนภาษาต่างประเทศ แต่ผลของการสอนโดยไม่ใช้ native language เลยยังเป็นปัญหาอยู่ และนักเรียนก็ก้าวหน้าไปได้ช้ามาก ครูสอนภาษาเผชิญปัญหาในการใช้เวลามากมายอย่างไร้ประโยชน์ที่จะสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายคำบางคำโดยวิธีให้คำจำกัดความเป็นภาษาต่างประเทศ โดยการสาธิตหรือการใช้ context. Van Syoc แนะนำให้ใช้วิธีเลือกความหมายที่ถูกต้องที่สุด แล้วอธิบายให้นักเรียนฟังเป็นภาษาไทย เมื่อนักเรียนได้ context ของความหมายนั้นแล้ว ครูก็จะสอนคำนั้นในประโยคต่างๆ หลายๆ ครั้ง โดยไม่มีการแปล ซึ่งจะได้ผลกว่าการหลีกเลี่ยง natives language ในการใช้หนังสือ English for Thai Students ปรากฏว่าศัพท์บางคำเช่น village homework, city, visit and proud ไม่สามารถจะอธิบายให้เด็กเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง ถ้าไม่ใช่ภาษาไทย ที่สำคัญคือ ครูจะต้องสอนนักเรียนว่าจะใช้คำ

20. Van Syoc, *Op. cit.*, p. 97.

นั้นๆ ในประโยคอย่างไรจึงจะถูกต้อง และควรให้ประโยคตัวอย่างที่แสดงความหมายของคำนั้นๆ ด้วย

๖. การสอนโดยวิธี cognates คือให้คำที่มีความหมายเหมือนกันคือใกล้เคียงกันในสองภาษา แต่ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมี cognates น้อย และมักจะมีปรากฏในบางสาขาวิชาจึงเหมาะสำหรับชั้นสูงขึ้นไป ไม่ค่อยมีประโยชน์ในการสอนชั้นประถมหรือมัธยมศึกษา

๗. การสอนศัพท์โดยวิธี derivation ซึ่งมีประโยชน์ในการสอนศัพท์หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ภาษามาพอสมควร นักเรียนจะเรียนรู้การสร้างศัพท์ใหม่ๆ จากการรวมคำ เช่น bookcase, playhouse, kingdom หรือจากการเติมอุปสรรคปัจจัย (affix) เข้ากับรากศัพท์ (root) เช่น girlhood, boyish เป็นต้น เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ความหมายคำเหล่านี้เพียงครั้งเดียวก็จะสามารถใช้คำเหล่านี้ได้ถูกต้องและมั่นใจ

๘. การสอน structural meaning ของ function words ซึ่งเป็นการสอนที่ยากกว่า content word เพราะ content word มักจะคงความหมายเดิมไม่เปลี่ยนไปตามไวยากรณ์ แต่ function words แม้จะมีความหมายในตัวเองน้อยแต่ความหมายจะเปลี่ยนไปตาม

ไวยากรณ์ เช่นคำว่า no, not, ever, too, afaer, etc. วิธีการสอนที่ดีที่สุดในการสอน function words คือการ drill ซึ่งส่วนหนึ่งจะเป็นการสอนศัพท์และอีกส่วนหนึ่งเป็นการสอนไวยากรณ์ โดยการใช้ reading passages หรือ writing drills

วิธีการที่กล่าวมามีประโยชน์ในการสอนศัพท์ ศัพท์แต่ละตัวก็มีปัญหาเฉพาะคำ ครูที่ดีจึงควรเลือกใช้วิธีการต่างๆ ที่เหมาะสมและจำว่าการสอนศัพท์จะต้องให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายและใช้คำศัพท์นั้นๆ ได้ ในการเรียนคำศัพท์ครั้งหนึ่งๆ นักเรียนรู้ความหมายเพียงความหมายเดียวแต่เมื่อเรียนต่อไป ก็จะเรียนรู้ความหมายเพิ่มขึ้น²¹⁾

Huebener เสนอแนะวิธีฝึกโดยการ drill ดังนี้

๑. ท่องขึ้นเรียนและนักเรียนแต่ละคนพูดซ้ำคำแต่ละคำ ๓ ครั้ง
๒. แต่งประโยคหลายๆ ประโยคโดยการใช้คำนั้น
๓. ใช้คำใหม่นั้นในการถามและตอบคำถาม
๔. การคัดคำศัพท์จากเรื่องที่อ่านมาเขียนไว้บนกระดาน เป็นแนวทางให้นักเรียนสามารถสรุปเรื่องราว

21. *Ibid.*, p. 101.

ที่อ่านได้

๕. ครูอาจจะถามให้นักเรียนแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาถิ่น หรือจากภาษาถิ่นเป็นภาษาอังกฤษอย่างรวดเร็ว
๖. แบ่งชั้นเรียนเป็นทีมในการตอบคำถามครูซึ่งจะมีคำศัพท์ใหม่ที่เรียนรวมอยู่ด้วย
๗. ก่อนจะจบ ช.ม. เรียนจะมีการทดสอบสั้น ๆ ว่าคำใดที่นักเรียนยังไม่เข้าใจดี นักเรียนยังไม่เข้าใจดี นักเรียนที่ใช้คำใดยังไม่ได้จะต้องกลับไปเขียนเป็นการบ้าน⁽²²⁾

วิธีการนี้เป็นวิธีการที่ประหยัดและให้ผลดีถ้าครูรู้จักใช้ให้ถูกต้อง เพราะจะมีผลทั้งในด้านความเร็ว (speed) ความถูกต้อง (accuracy) ความง่าย (ease) และตรงเป้าหมาย (precision) อย่างไรก็ดี วิธีนี้ก็มีขอบเขตจำกัดในการใช้ เพราะการเรียนรู้อย่างไม่ได้หมายถึงการท่องจำ (rote) การฝึกจะมีประโยชน์เมื่อสามารถดึงดูดความสนใจได้โดยวิธีการเล่นเกมส์ ใช้บทสนทนา เล่นละคร หรือร้องเพลง เป็นต้น

การสอนสำนวน (idioms)

“Just as an English text, spoken or

written, is made up of a network of idioms, so wherever possible, the learner should learn new vocabulary items as parts of idiom, and not merely as single words ตัวอย่างเช่นเมื่อเรียนศัพท์คำว่า “table” ควรเรียนให้เชื่อมโยงกับสำนวนต่างๆ เช่น to lay the table, to clear the table, to sit at a table, to leave the table, table manners แต่ครูจะต้องคำนึงถึงว่าสำนวนนั้นยังคงใช้อยู่ในปัจจุบันและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

การเรียนรู้อำนาจจากสำนวน จะทำให้นักเรียนคุ้นเคยและสามารถใช้ศัพท์นั้นได้ในสำนวนต่างๆ เป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมาตรฐาน (standard English)

หนึ่ง ครูผู้สอนควรจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเลือกศัพท์และสำนวนที่นักเรียนควรจดจำไปใช้ได้ ไม่จำเป็นที่นักเรียนจะต้องจำและใช้ได้ทุกสำนวน การเลือกศัพท์ให้สอดคล้องกับบทเรียนจะทำให้สถานการณ์ที่จะใช้สำนวนนั้นๆ การเพิ่มพูนศัพท์เป็นขบวนการต่อเนื่อง จึงไม่ควรหวังให้นักเรียนรู้ความหมายทุกความหมายในครั้งแรกที่เรียน

ข้อแนะนำในการพัฒนาความสามารถในการใช้สำนวน

22. Theodore Huebener, *Op. cit.*, p. 92.

๑. ให้นักเรียนมีสมุดจดศัพท์ ครูเป็นผู้แนะนำว่าศัพท์พวกใดควรจะจด พร้อมทั้งจดสำนวนที่ใช้กับศัพท์นั้นๆ นักเรียนจะจดสำนวนไว้ ๑๐ สำนวนต่อสัปดาห์ และนักเรียนจะแต่งเอง ๓ ประโยคต่อ ๑ สำนวน เช่น

- (a) 1. *It was characteristic of John that he removed the notice without asking permission.*
2. *It is characteristic of tourists that they never stay long enough in any place to enjoy it properly.*
3. *Mr. Smith said that it was characteristic of me that I refused his help when he offered it.*
(b) 1. *The newspapers usually give a lot of space to sport.*
2. *This history book does not give much space to Scotland.*
3. *In his budget speech the minister gave a lot of space to the problem of rising prices.*

นักเรียนในชั้นจะช่วยกันแต่งประโยคเหล่านี้ โดยมีครูเป็นผู้ช่วย หลังจากนั้นก็จะลงในสมุดจดศัพท์ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการที่นักเรียนจะแต่งประโยคเองเป็นการบ้าน

๒. Oral production หลังจากให้อ่านบทความแล้วพยายามถามเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นการดึงความสนใจมาที่สำนวนต่างๆ ที่ต้องการ ครูควร ให้เด็กทุกคนมีส่วนร่วมในการฝึกฝนนี้ และต้องคำนึงเสมอว่าไม่ใช่เป็นการทดสอบความจำ ถ้านักเรียนติดขัด

ครูควรช่วยแนะให้ อาจจะโดยการยกประโยคมาจากแบบเรียนมาพูดซ้ำ

๓. Blackboard composition ครูจะให้นักเรียนอภิปรายกันก่อน โดยครูจะเข้าร่วมในการอภิปรายด้วยและจดข้อเสนอนั้น ความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับคำที่ใช้แต่งความ ครูจะเป็นผู้แนะแนวทางในการใช้คำที่สมควรรู้ และแก้ไขข้อผิดพลาดเสียแต่แรก จากนั้นก็จะร่วมกันแต่งความบนกระดาน ครูตรวจและแก้ไขเสร็จนักเรียนก็ลอกใส่สมุดเป็นการเปลี่ยนจากการเรียนแบบจดจำ (passive) มาเป็นการใช้ (active)

๔. Dialogues ครูและนักเรียนในชั้นที่มีความสามารถจะร่วมกันสร้างบทสนทนาจากเนื้อเรื่องที่เรียน หรือครูอาจจะเป็นผู้แนะนำบทสนทนาที่แต่งขึ้นควรจะสั้นพอที่จะท่องจำจึงควรรวมรับบทสนทนาที่คลาดเคลื่อนไปจากที่เขียนไว้แต่ไม่ผิดความ การเลือกสำนวนควรเลือกตามที่จะปรากฏจริงในบทสนทนา

การเรียนสำนวนแบบนี้เป็นการเรียนภาษาแบบหน่วยสำเร็จ (ready-made units) ซึ่งเป็นการเรียนของเจ้าของภาษา⁽²³⁾

เทคนิคการสอน passive vocabulary.

Paul Nation เขียนบทความ "เทคนิคการสอนศัพท์" แนะนำให้สอนศัพท์โดยใช้

23. D.J. Carver, "Idioms" and the Teaching of an Active Vocabulary," *English Language Teaching*. Vol. xxvi, No 1. (Oct., 1971). London: Oxford University Press, pp. 47-54.

ปรับวิธีการสอนที่เขาเขียนนี้เหมาะสำหรับ
นักเรียนในระดับ intermediate โดยยึดหลัก
๓ ประการคือ

๑. สอนรูปศัพท์
๒. สอนความหมาย
๓. สอนความสัมพันธ์ระหว่างรูปศัพท์
และความหมาย

เทคนิคในการสอนรูปศัพท์

- ก. โดยการเห็น
- เขียนรูปศัพท์ให้ดู
 - แสดงการเคลื่อนไหวของปากและ
ลิ้นเมื่อออกเสียงคำ
นั้น
- ข. โดยการสัมผัส
- ให้สัมผัสตัวอักษร
ที่ทำด้วยไม้ หรือ
กระดากทราย
 - โดยการใช้อักษร
เบรลล์
 - โดยการเขียนคำที่
ละอักษรลงบนมือ
นักเรียน
- ค. โดยการฟังและพูด
- ให้ออกเสียงคำนั้น
 - ให้ฟังคำนั้นๆ

เทคนิคในการสอนความหมาย

- ก. โดยการสาริต
- ให้ดูสิ่งของนั้นๆ

หรือรูปภาพที่ตัด-
มา

- โดยการแสดงท่า-
ทาง

- โดยการเคลื่อนไหว

- เช่น รูปถ่าย วาด
บนกระดานดำ
หรือ ภาพที่ตัดมา

จากแมกกาซีน
หรือหนังสือพิมพ์

ค. โดยการอธิบาย

- บรรยายลักษณะ

- ให้คำที่มีความ
หมายตรงกัน หรือ
ความหมายตรงข้าม

- ใช้คำในบริบทที่
แสดงความหมาย

- โดยการแปล

การช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงรูปและความ
หมาย ทำได้โดยการสอนรูปและความ
พร้อมกันไป

เทคนิคการทำให้เกิดความสนใจ

การเรียนศัพท์จะได้ผลดีเท่าที่นัก-
เรียนมีความสนใจ และรู้สึกว่าการเรียนนั้น
ท้าทายความสามารถของเขา ครูมีวิธีการต่างๆ
ที่จะก่อให้เกิดความสนใจ และทำให้การเรียน
นั้นเป็นการท้าทายโดย

๑. ให้นักเรียนค้นพบรูปศัพท์ด้วยตนเอง ครูจะให้นักเรียนหาโดยแนะแนวทางให้ หรือ โดยการเล่นเกมส์ ครูจะต้องไม่ให้นักเรียนนี้ยากหรือง่ายเกินไป และจะต้องสร้างความรู้สึกให้นักเรียนว่าเขาเป็นผู้ชนะในการเล่นเกมส์นั้น

๑.๑ โดยการสลักที่ตัวอักษรแล้ว ให้นักเรียนเรียงใหม่ให้ถูกต้องโดยครูออกเสียงให้ฟังเป็นแนว

๑.๒ โดยไม่ให้นักเรียนมองตัวอักษรที่ทำจากไม้หรือพลาสติก แต่ให้คลำดู และบอกครุมา หรือโดยการที่ครูหันหลังพูดคำนั้น ไม่ให้นักเรียนเห็นปาก

๑.๓ ให้นักเรียนเลือกคำที่ต้องการจากคำหลาย ๆ คำที่ให้ เช่น ให้หาคำจากเรื่องที่อ่านที่มีความหมายตรงกับคำที่ให้ไว้ ท้ายบท ครูอาจทำให้ง่ายโดยการเรียงคำตามลำดับทั้งคำที่ต้องการและคำที่ให้เลือก หรือทำให้ยากโดยการกละกลืนไป ถ้าจะทำให้ง่ายเข้าครูอาจจะให้ตัวอักษรต้น และกำหนดจำนวนอักษรตัวต่อไปโดยการใช้ขีด หรือครูอาจจะเขียนคำหลาย ๆ คำลงบนกระดาน แล้วครูพูดเร็วๆ ให้นักเรียนเลือกคำนั้นจากจำนวนคำทั้งหมดที่ให้ไว้ วิธีหลังนี้จะต้องให้เร็ว

๒. ทำท่ายผู้เรียนในการหาความหมายของคำ ครูอาจใช้วัสดุจริงห่อไว้ในกระดาษนิ่ม ๆ หรือใช้ผ้าคลุมไว้ ให้นักเรียนทาย

โดยการสัมผัส หรือ เดาจากรูปร่างที่เห็น หรือ ให้นักเรียนหลับตาในขณะที่ครูเกาะของสิ่งนั้นให้เกิดเสียง แล้วให้นักเรียนเดาจากเสียงถ้าคำนั้นใช้รูปคำใหม่ ครูควรพูดซ้ำหลายหลายครั้ง แล้วให้นักเรียนบอกความหมายโดยการวาดรูป หรือแปล

ถ้าครูใช้การสาธิตจะต้องระวังไม่ให้นักเรียนเดาความหมายจากการแสดงได้ แล้วให้นักเรียนบอกความหมายเป็นภาษาของตน

ครูวาดรูปแสดงความหมายบนกระดานเป็นจุด ๆ ให้นักเรียนต่อจุด อาจทำให้ง่ายโดยการกำหนดหมายเลขแต่ละจุด หรือให้นักเรียนต่อเส้นได้ครบเท่าที่ยังต่อได้ถูกทาง ถ้าต่อผิดก็จะให้นักเรียนคนอื่นขึ้นมาต่อแทน หรือใช้วิธีต่อภาพที่ติดเป็นชิ้น ๆ

ตัวอย่างการสอนความหมาย โดยใช้คำ ครูอาจทำได้โดยการให้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามหรือใช้เทคนิค “อะไรเอ่ย” เช่น สอนคำว่า refrigerator.

ครู : A refrigerator is useful.

A refrigerator is big.

A refrigerator is usually white.

A refrigerator has a door.

A refrigerator uses electricity.

It is cold in a refrigerator.

A refrigerator makes ice.

People put food in a refrigerator.

ครูจะซ้ำคำศัพท์ที่อยู่ตลอดเวลาที่อธิบาย เมื่อเด็กจับความหมายได้ก็จะยกมือขึ้นตอบ เป็นภาษาของตน หรือวาดรูป หรือชี้ไปที่ รูปที่ตรงกับคำนั้น

๓. การทำให้นักเรียนสนใจการเชื่อมโยงคำศัพท์กับความหมาย โดยการจับคู่รูปคำศัพท์กับความหมาย

ก. ใช้วิธีเดา ครูจะเรียกชื่อสิ่งของนั้นๆ แล้วให้นักเรียนชี้จากสิ่งของที่กองไว้ โดยให้การเดาจนกว่าจะได้ของที่ต้องการ อาจมีการแข่งขันโดยคนที่เดาน้อยครั้งที่สุดเป็นผู้ชนะ

ข. ใช้วิธีโยงตามเส้น ด้านหนึ่งเป็นคำ ด้านหนึ่งเป็นความหมาย แล้วมีเส้นโยงคำกับความหมาย เส้นเหล่านี้จะพันกันยุ่ง หรือใช้คำนั้นๆ ในหลายๆ ประโยคที่จะแนะแนวให้ในการเลือกรูปที่ถูกต้องจากหลายๆ รูป

ค. ใช้ความจำ วิธีนี้ใช้ทบทวนหรือทดสอบคำที่เคยเรียนแล้วโดยใช้ multiple-choice test หรือจับคู่คำกับความหมาย

นอกจากนี้ยังมีวิธีการอื่นๆ ที่จะสร้างความสนใจโดยเล่น Kim's Game ครูจะให้นักเรียนดูสิ่งของต่างๆ จำนวน ๑๕ ชิ้น ซึ่งนักเรียนเคยเรียนมาแล้วเป็นเวลา ๑ นาที จากนั้นก็จะเก็บสิ่งของเหล่านั้น ให้นักเรียนเขียนคำเรียก

ชื่อสิ่งของเหล่านั้นลงบนกระดานเท่าที่จะจำได้ หรือครูเขียนคำ ๑๕ คำลงบนกระดานให้นักเรียนดู ๑ นาที แล้วปิดให้นักเรียนเขียนใหม่เท่าที่จะจำได้และต้องเรียงตามลำดับ การเล่นเกมนี้จะสนุกเมื่อมีการกำหนดเวลา

การสอนศัพท์จะต้องคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนและกิจกรรมต่างๆ ที่แนะนำมาไม่ควรจะใช้เวลาในการเรียนมากนัก ครูควรเลือกใช้ให้เหมาะสมเฉพาะคำที่นักเรียนมีปัญหาลำบาก⁽²⁴⁾

ข้อควรคำนึงในการสอนศัพท์

๑. การสอนโดยการให้คำนามแล้วให้นักเรียนบอกรูปคุณศัพท์หรือวิเศษณ์ หรือในทางกลับกัน ไม่เป็นประโยชน์เท่าที่ควร แม้นักเรียนจะตอบถูกก็ไม่ได้หมายความว่านักเรียนจะนำคำนามนั้นไปใช้ได้ ในข้อความที่มีความหมายสมบูรณ์

๒. วิธีการสอนที่เคยสอนกันโดยให้จับคู่ คำนาม กับ คุณศัพท์เป็นวิธีการที่ไม่รัดกุมและให้ผลน้อย คำนามคำหนึ่งอาจจะเป็นรูปคุณศัพท์ได้มากกว่าหนึ่งคำ เช่น interest (n) interesting (adj) interested (adj) ในการฉีกที่ให้คำนามและคุณศัพท์จำนวนเท่าๆ กัน เมื่อนักเรียนเลือกได้จำนวนหนึ่ง ที่เหลือก็พอจะ

24. Paul Nation. "Techniques for Teaching Vocabulary," *English Teaching Forum*. Vol. xii (July–Sept. 1974). No. 3. pp. 18–21.

เดาได้ง่ายขึ้น โดยสังเกตจากคำเดิมของคำ

๓. การจับคู่คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือ คำที่มีความหมายตรงกันข้าม ควรจะให้ตัวเลือกมีจำนวนมากกว่าจำนวนคำที่ต้องการ และวิธีนี้เหมาะสำหรับการทบทวน และทดสอบเท่านั้น

๔. ในการเรียนศัพท์ระดับใดก็ตาม ครูต้องแน่ใจว่านักเรียนไม่ตีความหมายผิดๆ จากตัวอย่างที่ครูสอน การเลือกตัวอย่างจึงเป็นเรื่องสำคัญ การแปลศัพท์โดยใช้ภาษาของผู้เรียนต้องระวังในการตีความหมายเพียงด้านเดียว และเป็นเหตุผลในการเรียนคำในประโยค ไม่ใช่แยกเรียนเฉพาะศัพท์นั้น

๕. แบบฝึกหัดที่ให้นักเรียนทำต้องเตรียมอย่างดีเพื่อไม่ให้เกิดข้อบกพร่องที่นักเรียนอาจทำได้ทั้งๆ ที่ไม่รู้จริง⁽²⁵⁾

๖. ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจว่า การรู้ศัพท์มาก ๆ ไม่ได้หมายความว่ารู้ภาษานั้นๆ เพราะการรู้ภาษาจะต้องรู้ว่าจะนำคำมาใช้ด้วยกันอย่างไรจึงจะเกิดความหมาย

๗. การสอนหลายๆ ความหมายในคราวเดียวกันจะทำให้เด็กสับสน ครูบางคนชอบสอนหลายๆ ความหมายในครั้งเดียว เช่น

look through glass

look through a book

work through the night

walk through the forest

ครูบางคนชอบสอนสิ่งที่คล้ายกันในเวลาเดียวกัน ทำให้เด็กสับสน และอาจทำให้เด็กสับสนตลอดไป เช่น He can hardly stand

He works hard.

เมื่อเกิดความสับสนก็จะทำให้ใช้ผิด เช่น

He work hardly.

หรือ lie lay lain

lay laid laid

๘. การทดสอบความเข้าใจโดยให้แต่งประโยคจะต้องระวังการแต่งประโยคได้ถูกต้อง โดยไม่รู้ความหมาย เพียงแต่นักเรียนรู้ว่าคำศัพท์นั้นทำหน้าที่เป็นคำประเภทใดก็อาจแต่งประโยคที่มีความหมายกลางกลางได้ ครูควรจะต้องถามเพื่อทดสอบความเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง⁽²⁶⁾

ข้อเสนอแนะในการสอนศัพท์

— ครูควรสอนศัพท์และสำนวนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียน ในสภาพแวดล้อมของนักเรียนและนักเรียนจำเป็นต้องใช้ศัพท์นั้นๆ เช่น สอนเด็กในชนบทก็ควรใช้ศัพท์ต่างๆ เกี่ยวกับชนบทที่เด็กดำเนินชีวิตอยู่ในชั้นที่สูงขึ้นไปก็จะขยายศัพท์ในวงกว้างออกไป ไม่ใช่

25. J.O. Gauntlett. *Teaching English as a Foreign Language*. (London : Macmillan & Co. Ltd., 1966), p. 90.

26. L.R.H. Chapman. *Teaching English to beginners*. (London : The English Language Book Society & Longmans Green and Co. Ltd., 1965), pp. 89-92.

สอนศัพท์ที่ห่างไกลตัวเด็กตั้งแต่แรก เพราะเด็กจะไม่มีโอกาสได้ใช้ เช่น สอนคำว่า air mail หรือ computer ให้แก่เด็กในชั้นบท⁽²⁷⁾

— ครูควรสอนให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมเป็น ควรรู้ความหมายของคำย่อต่างๆ ฝึกให้นักเรียนรู้จักเลือกความหมายที่ถูกต้องจากหลายๆ ความหมายที่ให้ไว้ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบท⁽²⁸⁾

— การสอนศัพท์ควรสอนโดยใช้อัตราความเร็วตามปกติ ครูอาจแยกเฉพาะคำศัพท์ให้นักเรียนออกเสียงซ้ำๆ เพื่อเป็นการฝึก ต่อจากนั้นครูควรใช้ศัพท์นั้นในประโยค และพูดตามธรรมชาติ

— การสอนศัพท์ใหม่ควรสอนในรูปประโยคที่นักเรียนได้เคยเรียนมาแล้ว (ยกเว้นชั้นที่เพิ่งเริ่มเรียน)

— ถ้าเป็นไปได้ ควรสอนศัพท์ที่อยู่ในหัวข้อเรื่องเดียวกัน เช่น ศัพท์เกี่ยวกับเครื่องนุ่งห่ม ศัพท์เกี่ยวกับอาหาร เป็นต้น จะมีผลช่วยในการสร้างบทสนทนาเพื่อการฝึก

— การสอนศัพท์ ควรสอนพร้อมกับการฝึกใช้คำที่มักจะปรากฏร่วมกัน เช่น a หรือ of ที่ใช้กับ content words ที่เป็นนาม เช่น a piece of bread เป็นต้น หรือ to be afraid

of พร้อมทั้งให้ตัวอย่างเพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนใช้ผิดเพราะอิทธิพลของภาษาแม่ เช่น I am afraid. ไม่ใช่ I afraid. ซึ่งตรงกับฉันทลักษณ์

— การสอนศัพท์ควรสอนเพียงความหมายเดียวที่ปรากฏในข้อความนั้นๆ เมื่อศัพท์นั้นปรากฏในข้อความใหม่ เพื่อให้นักเรียนเห็นว่าศัพท์นั้นมีได้หลายความหมาย

— ศัพท์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมนั้นด้วย⁽²⁹⁾

เกมส์ต่างๆ ในการทบทวนศัพท์

เคล็ดลับในการสอนศัพท์อย่างหนึ่งคือ การทำให้การเรียนน่าสนุกสนานตื่นเต้น จึงมีการคิดเกมส์ต่างๆ ในการสอนศัพท์ทั้ง passive และ active เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย จึงรวบรวมและเสนอแนะเกมส์ต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในการสอน

— Word building games :

๑. วิธีการเล่นจะเลือกคำที่มีหลายๆ พยางค์มาหนึ่งคำ เช่น คำว่า concentration ซึ่งประกอบด้วยอักษร cc, nnn, tt, r และมีสระ oo, e, a, i จากนั้นก็จะให้ผู้ร่วมเล่น

27. Mary Finocchiaro and Michael Bonomo. *Op. cit.*, p. 87.

28. J.A. Bright and G.P. McGregor. *Op. cit.*, p. 16.

29. Mary Finocchiaro and Michael Bonomo. *Op. cit.*, pp. 88–89.

เกมส์สร้างคำที่มีความหมายจากอักษรที่ให้ออกเสียงได้มากที่สุด เช่น I, a, an, ant, O, no, none, too, noon, to, toot, etc โดยมีข้อยกเว้นพวกวิสามานยนามและตัวย่อต่างๆ ผู้ควบคุมกติกาจะกำหนดเวลา แล้วเขียนผลลงบนกระดาน เสร็จแล้วก็จะหาคำอื่นๆ มาแข่งต่อไป ถ้าได้คำซ้ำกับชุดแรกก็จะมีคะแนนนั้น เมื่อแข่งไปก็จะยากขึ้นๆ เหมาะสำหรับนักเรียนในระดับกลางขึ้นไป ความตื่นตัวและการแข่งขันจะช่วยในการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนไป คนที่ได้คะแนนน้อยกว่าก็จะพยายามหาทางเพิ่มคำศัพท์ของตนเพื่อให้ชนะในโอกาสต่อไป เกมส์ชนิดนี้ใช้เล่นได้ไม่ว่าที่ใด จะแข่งระหว่างคนสองคนหรือจะเล่นเป็นทีมก็ได้

๒. การสร้างศัพท์อีกวิธีหนึ่งมีวิธีเล่นโดยมีบัตรเขียนอักษรไว้ด้านหนึ่งเป็นตัวพิมพ์ใหญ่ (บัตรนี้อาจทำขึ้นเองได้ แต่ต้องทำบัตรสระให้มากกว่าพยัญชนะ โดยเฉพาะ e ต้องทำไว้มากๆ เพราะใช้มากในภาษาอังกฤษสำหรับพยัญชนะที่มีที่ใช้บ่อย เช่น x และ z ทำจำนวนน้อย) เวลาเล่นนั่งล้อมวงกันประมาณ ๖ คน แบ่งบัตรจำนวนเท่าๆ กัน แล้วคว่ำบัตรไว้ไม่ให้เห็นตัวอักษร กำหนดกติกาว่าคำหนึ่งจะต้องใช้อักษรอย่างน้อยก็ตัว แล้วแต่ละคนพลิกบัตรได้ที่ละตัว ถ้าต่อคำได้ก็

ออกเสียงคำนั้น แล้วต่อคำนั้นไว้ข้างหน้าตน ถ้าสามารถต่อเติมคำที่มีอยู่แล้วได้ก็ให้ต่อได้อีก เช่น play+ground จะเติม affix ให้เป็นพหูพจน์หรือเป็นบุรุษที่สามก็ได้ ผู้ชนะคือผู้ที่ต่อตัวอักษรได้มากที่สุด แต่ไม่นับเป็นจำนวนคำ

๓. สำหรับนักเรียนในระดับสูงมีเกมส์การเล่นคำโดยกำหนดให้สร้างคำเป็นคู่ๆ ให้คล้ายคลึงกันแต่เป็นคนละคำกัน เช่น pen & pencil, a motor-car & a truck, ham & sausage, butter & cheese, milk & cream, a table & a desk, a dictionary & an encyclopaedia, dust & dirt, soiled & dirty, muddy & slushy, cold & chilly เกมส์ชนิดนี้ไม่ยากนัก จะต้องมีความใส่ใจอย่างใกล้ชิด และมีความสามารถในการสะกดคำ⁽³⁰⁾

เกมส์ง่ายๆ สำหรับเด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

- เกมส์ในการทบทวนศัพท์

๑. เลือกเด็กคนหนึ่งเป็นผู้ตอบปัญหา ให้เด็กคนนี้ออกจากห้องไปในขณะที่เด็กอื่นๆ ในชั้นร่วมกันเลือกศัพท์ที่เป็นคำนาม จากนั้นก็ให้นักเรียนผู้ตอบเข้ามา เพื่อนในชั้นร่วมกันแนะคำตอบให้คนละประโยค จนเด็กคนนั้นได้คำตอบก็ต้องออกเสียงให้ถูกต้อง จากนั้น

30. J.O. Gauntlett. *Op. cit.*, pp. 91-92.

ก็จะเปลี่ยนผู้ตอบปัญหาคนใหม่ ประโยคที่จะใช้เนาะจะเป็นประโยคที่เป็นกระสวนเดียวกัน เป็นการฝึกโครงสร้างของประโยค

เช่น You have

๒. เลือกเด็กผู้ตอบปัญหาคนหนึ่งให้ ออกไปนอกห้อง เด็กคนหนึ่งโน้นจะถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งซ่อนไว้ข้างหลัง คนอื่นๆ ก็ทำท่าเช่นเดียวกัน เมื่อเด็กผู้ตอบกลับเข้ามาในห้อง เด็กโน้นจะถามพร้อมกันว่า

(name of the object)

Who has the ?

ผู้ตอบคำถามมีสิทธิเถาได้ ๓ ครั้ง โดยใช้คำถาม

Is it (his friend's name) ?

ถ้าไม่ถูกทั้ง ๓ ครั้งก็จะเปลี่ยนตัวผู้ตอบปัญหาใหม่ วิธีนี้เป็นการฝึกใช้คำถาม และชื่อสิ่งของต่างๆ

๓. เกมสัตกเบ็ด ครูจะวาดรูปสิ่งของต่างๆ ที่นักเรียนเคยเรียนแล้วลงบนบัตรซึ่งติดคลิปไว้ด้านหลัง แล้วรวบรวมใส่ในตะกร้า อาจแบ่งเด็กออกเป็น ๒ ทีม ให้ผลัดกันใช้เบ็ดผูกติดกับแม่เหล็กเมื่อเด็กตกได้รูปอะไรจะต้องออกเสียงสิ่งนั้นให้ถูกต้อง ถ้าออกเสียงได้ถูกต้องก็มีสิทธิเก็บบัตรนั้นไว้ ถ้าออกเสียงไม่ถูก หรือ จำคำนั้นไม่ได้ ฝ่ายตรงข้ามมีสิทธิที่จะตอบแทน ถ้าตอบถูกก็มีสิทธิได้บัตรนั้น ถ้าตอบไม่ได้ บัตรนั้นก็จะต้องไว้ในตะกร้าต่อไป ใครได้บัตรมากที่สุดก็เป็น

ผู้ชนะ เป็นการฝึกประโยค . . .

I have

What do I have ?

๔. เกมสัที่ใช้ฝึกการนับ เด็กในห้อง

จะซ่อนสิ่งของไว้แล้วให้เด็กผู้ที่ออกไปนอกห้องเข้ามาหา เด็กในห้องจะนับตั้งแต่หนึ่งถึงสิบ ถ้าเด็กคนนั้นหาพบก็จะตอบว่า "Here it is." เป็นการฝึกการใช้สำนวนนี้ ถ้าหาไม่พบเมื่อนับถึงสิบแล้วก็จะเลือกเด็กคนใหม่ให้เป็นผู้หาแทน โดยให้ออกไปนอกห้องก่อน ในขณะที่คนอื่นเปลี่ยนที่ซ่อน อาจดัดแปลงจากการนับหนึ่งถึงสิบเป็นการท่องชื่อวันจากวันจันทร์ถึงวันอาทิตย์ หรือท่องชื่อเดือนแทน

๕. เกมสัเล่นสี โดยใช้บัตรที่มีสีตำแหน่ง หนึ่ง กว่าหน้าไว้หลายๆ บัตร แล้วเลือกสีใดสีหนึ่งซึ่งต้องการให้ทาย จากนั้นเด็กผู้ตอบซึ่งอยู่นอกห้องจะเข้ามาและใช้บทสนทนาต่อไปนี้

A : Knock ! Knock !

Class : Who's there ?

A : I'm

Class : What color do you want ?

A : , please. (He calls out 3 colors:)

ถ้าทาย ๓ ครั้งไม่ถูกก็จะเปลี่ยนตัวผู้ตอบใหม่

๖. เกมสัผลไม้ ก่อนเริ่มเกมสัครูจะทบทวนชื่อผลไม้ที่เคยเรียนสัก ๗-๘ ชื่อ กำหนดให้นักเรียน ๓-๔ คนเป็นผลไม้แต่ละ

ชนิด ให้นักเรียนคนหนึ่งเป็นผู้นำการเล่น
นอกนั้นนั่งเก้าอี้คนละตัว เมื่อนักเรียนคนหนึ่ง
เอ่ยชื่อผลไม้ชนิดใด พวกนักเรียนที่เป็น
ผลไม้ชนิดนั้นจะต้องเปลี่ยนที่กัน และผู้ขาน
ชื่อจะพยายามแย่งที่นั่ง ถ้าแย่งได้สำเร็จ คน
ที่ไม่ได้ที่นั่งก็จะเป็นผู้นำการเล่นต่อไป ทำนอง
เดียวกับเล่นเก้าอี้ดนตรี นาน ๆ ผู้ขานชื่อก็จะ
พูด “ผลไม้” ครึ่งหนึ่ง คนทั้งหมดก็ต้อง
รีบเปลี่ยนที่กันหมด เกมสนนี้อาจเปลี่ยนจาก
ชื่อผลไม้เป็นชื่อผักก็ได้

– เกมสในการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์

๑. นักเรียนคนหนึ่งแสดงท่าทางให้นัก-
เรียนคนอื่น ๆ ทายว่าเขาแสดงอาชีพใด ใคร
ทายถูกก็จะได้ออกมาแสดงเป็นคนต่อไป เป็น
การฝึกโครงสร้างประโยค

Are you a doctor ?

Answer : I'm a doctor

ro : No, I'm not a doctor.

๒. เกมสขายของ นักเรียนแต่ละคน
จะสมมุติตนเป็นอาหารอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว
เขียนลงในแผ่นกระดาษ ให้ผู้ที่เล่นเป็นคนขาย
ของ อีกคนหนึ่งจะเป็นผู้ซื้อมาถามชื่อของ
ผู้ซื้อที่มีสิทธิได้ ๓ ครั้ง ถ้าเขาไม่ถูกก็จะ
เปลี่ยนตัวผู้ซื้อ เป็นการฝึกโครงสร้างประโยค

Have you any butter ?

No, I have no butter.

or : Yes, I have some butter.

๓. เกมสซ่อนของ ให้นักเรียนคนหนึ่ง
วิ่งไปที่โต๊ะ หยิบของสิ่งหนึ่งแล้วเอาไปซ่อน
เสร็จแล้วให้นักเรียนคนอื่นทำอะไรบ้าง เป็น

การทบทวนการใช้ past tense

(Lola) ran to the desk.

(Lola) took the ball.

(lola) hid the ball.

– เกมสในการฝึกการออกเสียง

หลังจากให้นักเรียนหัดออกเสียงแล้วครู
เสนอเกมสต่อไปนี้

๑. ครูเขียนคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงเดียวกัน
แยกเป็นแถว ๆ เช่น

baby doll paper

big dog pencil

boy drum pretty

นักเรียนคนหนึ่งจะออกมาชี้แถวใดแถวหนึ่ง
แล้วทำปากออกเสียงคำใดคำหนึ่งในแถวนั้น
แต่ไม่ออกเสียงออกมาให้นักเรียนในชั้นมองดู
ปากแล้วพูดคำนั้น

๒. ครูอาจเปลี่ยนแปลงเกมส โดยให้
นักเรียนฝึกบทสนทนานก่อน แล้วครูพูดโดย
ไม่ออกเสียงซ้ำ ๆ ให้นักเรียนอ่านจากปากของ
ครู กระสวนที่ใช้ต้องง่าย เช่น

I live in a house.

Do you go to school ?

What's your name ? (31)

เกมสเหล่านี้เหมาะกับเด็กเล็ก ๆ (สำหรับระดับ
สูงถ้าสนใจจะเพิ่มเติมได้จาก Let's Play a

Game, An Aid to the Teaching and Learning English by L. Poucher, George G. Harrap and Co. Ltd., 1956) แต่ควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็ก และควรเปลี่ยนวิธีการทันทีเมื่อสังเกตเห็นว่าเด็กเริ่มเบื่อหน่าย

ครูส่วนใหญ่ในปัจจุบันมีความรู้สึกว่าการมีการเล่นในชั้นเรียนจะทำให้บรรยากาศทางวิชาการเสียไป จึงมักจะยืนหรือนั่งห่างจากผู้เรียนตลอดชั่วโมง Gauntlett กล่าวว่าเมื่อเขาเห็นบัตรที่จดศัพท์ไว้เป็นคำๆ เพื่อท่องจำหรือรายการศัพท์ เขาอยากจะทำลายทิ้งเสียทั้งหมดเพราะเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์และสร้างความรู้สึกขมขื่นให้แก่ผู้เรียน⁽³²⁾

บัญชีศัพท์ (Word List)

ปัญหาความยาก - ยาก ของคำที่จะคัดเลือกมาสอนทำให้เกิดความพยายามในการคัดเลือกคำที่จะนำมาสอนหรือทดสอบ เป็นสาเหตุให้เกิดการทำบัญชีศัพท์ต่าง ๆ ขึ้น⁽³³⁾ บางบัญชีก็เรียงศัพท์ตามจำนวนความถี่ตั้งแต่ความถี่สูงไปจนถึงความถี่ต่ำ บางบัญชีก็เรียงตามตัวอักษร บางบัญชีเรียงตามอักษรโดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ตามหัวเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน แต่ปัญหาเรื่องความถี่นั้นยังเป็นที่น่าสงสัย

เพราะบัญชีศัพท์ทำขึ้นจากการศึกษาหนังสือต่างๆ ความถี่จึงเป็นความถี่ของภาษาเขียน แต่ภาษาพูดบางคำจะไม่มีปรากฏในบัญชีศัพท์เลย ทั่วๆ ที่ใช้พูดกันมากในชีวิตประจำวัน การนำบัญชีศัพท์มาใช้สอนจึงเกิดปัญหาเมื่อครูต้องการคัดเลือกคำในการสอนพูด แต่ก็ยังไม่มีการศึกษาว่า ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดภาษาเขียนจะมีผลเพียงใดถ้ามุ่งสอนอ่านไม่มุ่งการสอนพูด ความถี่ของศัพท์จากภาษาเขียนนั้นก็ไม่มีข้อเสีย⁽³⁴⁾ แต่การเลือกเรียนศัพท์จากบัญชีความถี่จะต้องคำนึงว่าผู้เขียนแต่ละกลุ่มต้องการศึกษาศัพท์ที่ต่างกันไปในแง่ชนิดและปริมาณ ครูจึงไม่ควรยึดมั่นกับบัญชีศัพท์จนเกินไป เพียงแต่ยึดหลักกว้างๆ ควรเริ่มสอนจากคำที่มีที่ใช้มากที่สุด คือ มีความถี่สูงก่อน แล้วจึงสอนศัพท์ที่มีความถี่รองลงมา Gauntlett แนะนำว่าถ้าจะใช้ความถี่ควรใช้ Second Interim Report on Vocabulary Selection ของ Palmer, Thorndike, Horn & Dewey และเพิ่มสิ่งที่เด็กคุ้นเคยในสภาวะรอบตัว⁽³⁵⁾

วิธีทำบัญชีศัพท์ด้วยตนเอง

นักเรียนจะได้ประโยชน์มากจากการทำ

32. J.O. Gauntlett. *Op. cit.*, p. 93.

33. Allen & Campbell. *Op. cit.*, p. 280.

34. J.O. Gauntlett. *Op. cit.*, p. 55.

35. *Ibid.*, pp. 53-54.

บัญญัติศัพท์ด้วยตนเองภายใต้การแนะนำของครู โดยพิจารณาจากแบบเรียนที่ใช้ และคัดลอก ศัพท์ใหม่หรือสำนวนใหม่ที่เหมาะกับระดับ ชั้นที่เรียน ๑๐-๒๐ จำนวนต่อหนึ่งหน้าจัด ศัพท์ที่ง่ายหรือเรียนรู้แล้วก็จะผ่านไป ส่วน ศัพท์ที่ยากหรือไม่ค่อยได้ใช้ก็จะผ่านเลยไปเช่นกัน ในการจดศัพท์หรือสำนวนจะลอกไว้ทั้ง ประโยค และจดหน้าที่ศัพท์หรือสำนวนนั้น ปรากฏ พร้อมทั้งแต่งประโยคเองโดยมีครู ช่วยตรวจ ครูจะมีตัวอย่างอื่นๆ ให้ไว้ในหนังสือของห้องสมุดให้นักเรียนไปจากเพิ่มเติม และมีแถบบันทึกเสียงให้นักเรียนว่าตามหลัง จากนั้นก็เขียนลงแผ่นกระดาษ และจะมีเฉลย ให้ตรวจเอง

การทำบัญญัติศัพท์เองดังกล่าวจะมีประโยชน์แก่ตัวผู้เรียนมาก⁽³⁶⁾

วิธีการทดสอบศัพท์

๑. ให้พิจารณาว่าข้อความที่ให้ถูกหรือ ผิด
(e.g. Spring comes before summer.)
๒. ให้เติมประโยคให้สมบูรณ์
(e.g. The cow [barks/ moos/ shrieks].)
๓. ให้เลือกคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคำ

ที่ให้ไว้

(e.g. meat/soup/eraser/peas).

๔. ให้หรือเลือกคำที่มีความหมายเดียวกับคำที่ให้

(e.g. start [begin])

๕. ให้หรือเลือกคำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่ให้

(e.g. finish [start])

๖. ให้หาคำที่อยู่ในกรอบคร่าวเดียวกัน

(e.g. jewel [jewelry, jeweller])

๗. ให้คำนามของกริยาที่กำหนด

(e.g. arrive/deny/permit)

๘. ให้คำคุณศัพท์ของคำนามที่กำหนด

(e.g. man/child)

๙. ให้วิภัติที่มีความหมายว่า “ไม่” ของคำที่กำหนด

(e.g. ability/able/rational)

๑๐. ให้ปัจจัยที่มีความหมายว่า “เกี่ยวกับ” สำหรับคำที่กำหนด

(e.g. region, nature)

๑๑. เลือกคำที่เหมาะสม

(e.g. [in/on] The picture is . . . the wall.)

๑๒. เลือกคำที่มีความหมายเดียวกับคำที่ขีดเส้นใต้

(e.g. [must/should] I have to

36. Nelson Brooks. *Op. cit.*, pp. 186-187.

leave now.)

๑๓. ให้เขียนประโยคใหม่โดยใช้ศัพท์อื่น
แต่ให้ให้ความหมายเดิม
๑๔. ให้แต่งประโยคตั้งแต่ ๓ ประโยค
ขึ้นไปในความหมายต่างกันโดยใช้
คำเดียวกัน
- (e.g. He got an A. He got the
book. He got worried.)(37)

Harris กล่าวว่า การเขียนแบบทดสอบศัพท์ที่มี
๕ แบบคือ

๑. Definition (multiple-choice)
๒. Completion (multiple-choice)
๓. Paraphrase (multiple-choice)
๔. Paraphrase (supply type)
๕. Pictures (objective)(38)

ถ้าต้องประเมินผลความก้าวหน้าในการ
พัฒนาศัพท์ในโรงเรียนจะต้องพิจารณา ๓
อย่างคือ

๑. วิธีการเรียน โดยปกติโรงเรียนมัก
ใช้ direct teaching, context และ

incidental ในการสอนศัพท์ โรงเรียนจะต้อง
จัดหาอุปกรณ์ในการสอนให้ครู

๒. บั๊จยในการเรียน หมายถึง
concept, utility, application and memory
load. เมื่อเด็กเรียนรู้ความหมายต่างๆ แล้ว
ครูมีหน้าที่จะสอนให้เด็กนำไปใช้ได้ถูกต้อง
ตามสถานการณ์และรู้จักดัดแปลงแต่งประ-
โยคใหม่ได้

๓. ความรับผิดชอบ การเรียนศัพท์
ไม่ได้สิ้นสุดเมื่อเข้าใจความหมายและใช้ได้
เท่านั้น แต่ยังเป็นภาระต่อเนื่องของการใช้
ภาษาที่ได้เรียน และเชื่อมโยงความหมายที่
ได้มาใหม่กับความหมายเก่า ดังนั้นคำศัพท์
จะมีความหมายเพิ่มมากขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป
การสนับสนุนให้เด็กได้อ่านหนังสือมากๆ เป็น
สิ่งสำคัญที่จะให้เด็กได้ประสบการณ์มากขึ้น
โรงเรียนจะต้องดำเนินการสนับสนุนการอ่าน
ของเด็กเพื่อเพิ่มพูนพัฒนาการของศัพท์(39)

37. Mary Finocchiaro. *Op. cit.*, p. 213.

38. See details in *Testing English as a Second Language*, by David p. Harris 1969. pp. 50-54.

39. Richard A. Bruland. "Learnin' Words: Evaluating Vocabulary Development Efforts"
The Education Digest. (March, 1975), pp. 34-35.

BIBLIOGRAPHY

- Allen and Campbell, *Teaching English as a Second Language*. 2nd ed. (New York : McGraw Hill International book Company), 1965.
- Bright, J.A. and G.P. McGregor, *Teaching English as a Second Language*, (London : Longman Group Ltd.), 1970.
- Brooks, Nelson, *Language and Language Learning*, 2nd. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc.), 1960.
- Bruland, Richard A. "Learnin' Words : Evaluating Vocabulary Development Efforts," *The Education Digest*, (March, 1975).
- Bumpass, Faye L. *Teaching Young Students English as a Foreign Language*, (New York : American Book Company), 1963.
- Carver, D.J. "'Idioms' and the Teaching of an Active Vocabulary." *English Language Teaching*, Vol. XXVI. No. I (October, 1971) London : Oxford University Press.
- Chapman, L.R.H. *Teaching English to Beginners*, (London : The English Book Society & Longmans Green and Co. Ltd.), 1965.
- Finocchiaro, Mary and Michael Bonoms, *The Foreign Language Learner : A Guide for Teachers*, (New York : Regents Publishing Company, Inc.), 1973.
- Fries, Charles C., with the co-operation of A. Aileen Traver, *English Word Lists, A Study of Their Adaptability For Instruction* (Washington D.C., American Council on Education. Reprinted Ann Arbor), 1950.
- Gauntlett, J.O. *Teaching English as a Foreign Language*, (London : Macmillan & Co. Ltd), 1966.
- Harris, David P. *Testing English as a Second Language*, (New York : McGraw Hill), 1969.
- Hill, R.J. "Active and Passive Vocabulary," *English Language Teaching Journal*, Vol. XXVI, No. 1 (October, 1971).
- Huebener, Theodore, *How to Teach Foreign Language Effectively*, (New York : New York University Press), 1965.
- Lado Robert, "Patterns of Difficulty in Vocabulary," *Teaching English as a Second Language*, ed. by Harold B. Allen and Russell N. Campbell. (New York : McGraw-Hill International Book Company), 1965.
- Nation, Paul, "Techniques for Teaching Vocabulary," *English Teaching Forum*. Vol. XII (July-September, 1974), No. 3.
- Syoc, Bryce Van, *Methods of Teaching English as a Foreign Language*.
- Syoc, Roger Van, *Words and Things*, (New York : The Free Press), 1958.